

Arrest

nr. 184 320 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 maart 2017 houdende bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 13 maart 2017 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Istanboel (Turkije) met bestemming Brussel.

1.2. Op 14 maart 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot terugdrijving, waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 13.03.2017 om uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat
.....
werd door ondergetekende,

..... 1

de heer / mevrouw :

naam K. voornaam A.W.

geboren op 18.01.1991 te ? geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Afghanistan wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer OA1411140

afgegeven te Rome, Afghaanse Ambassade op : 04.02.2013

houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]

geldig van [....] tot [....]

voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Istanbul met TK1941 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de

vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt

geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

:

(...)

x (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een Afgaans paspoort maar is niet in het bezit van

een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning dewelke hem zou toelaten het

Schengengrondgebied te betreden.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Middelen

Enig middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing stelt:

“...Betrokkene reist met een Afghaans paspoort maar is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning dewelke hem zou toelaten het Schengengrondgebied te betreden”.

Deze motivering is volstrekt niet afdoende daar zij geen rekening houdt met het volledige dossier en met name gewoon voorbij gaat aan het feit dat verzoeker een verblijfsrecht heeft op het Schengengrondgebied, namelijk in Italië. Zij is niet “deugdelijk” en raakt op die wijze aan de materiële regelmatigheid van de beslissing.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,

die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,

een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

3.3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op grond waarvan ze genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Daarbij wordt in feite vastgesteld dat *“Betrokkene reist met een Afghaans paspoort maar is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning dewelke hem zou toelaten het Schengengebied te betreden.”*

De motieven van de bestreden beslissing kunnen derhalve op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens

de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

3.3.1.4. Wat betreft het afdoende karakter van de motivering, betoogt verzoeker dat de motivering niet deugdelijk is omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het volledige dossier en voorbij gaat aan het gegeven dat hij een Italiaans verblijfsrecht heeft.

Verzoekers betoog kan *prima facie* niet worden bijgetreden.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;”.

Een geldige verblijfstitel die wordt aangetoond met een geldig verblijfsdocument wordt aldus beschouwd als een visumvervangend document.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht verweerder toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Uit voormelde bepalingen volgt dat een derdelander die toegang wil hebben tot het Belgische grondgebied, bij binnenkomst in het bezit moet zijn van een geldig paspoort of geldige reistitel en dit moet kunnen voorleggen. Indien de derdelander visumplichtig is, dient het geldige paspoort/reistitel tevens vergezeld te zijn van een geldig visum. Is de visumplichtige derdelander verblijfsgerechtigd, dan kan een geldige verblijfsvergunning het vereiste visum vervangen. Bij binnenkomst moet de betrokken derdelander dan een geldig paspoort voorleggen vergezeld van een geldige verblijfsvergunning. Het gaat om een cumulatieve binnenkomstvoorwaarde: zowel een geldig paspoort als een geldige visum/verblijfsvergunning moeten aan de grensinspectiediensten worden voorgelegd, wil de betrokken derdelander toegang hebben tot het Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier, met name het verslag van de federale politie - afdeling grenscontrole te Zaventem van 13 maart 2017, blijkt dat verzoeker zich bij de grenspolitie heeft aangeboden enkel in het bezit van zijn Afghaans paspoort. Hij heeft de grenspolitie op de hoogte heeft gebracht van het gegeven dat hij in Italië woont en een Italiaanse verblijfskaart heeft, maar dat hij deze was vergeten op het vliegtuig. Hij verklaarde verder in Brussel te worden opgewacht door een vriend waarbij hij enkele dagen zou verblijven om daarna naar Italië door te reizen. Uit dit verslag blijkt dat de grenspolitie nog heeft

getracht de kuisploeg te contacteren die het vliegtuig heeft gecontroleerd, wat onmogelijk bleek wegens het late uur. Op 14 maart 2017 werd dan ook de bestreden beslissing tot terugnrijving genomen.

Dat verzoeker beschikt over een geldige Italiaanse verblijfsvergunning doet geen afbreuk aan de wettelijke verplichting in hoofde van verzoeker om te voldoen aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden. Zoals eerder vermeld, volgt uit de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen dat een derdelander die het Belgische grondgebied wil betreden bij binnenkomst in het bezit moet zijn van een geldig paspoort en, desgevallend, een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Hij moet deze binnenkomstdocumenten aan de grensinspectie kunnen voorleggen op het moment van binnenkomst.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker bij binnenkomst enkel in het bezit was van een Afgaans paspoort maar niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning dewelke hem zou toelaten het Schengengrondgebied te betreden. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en steunen *prima facie* op een zorgvuldige feitenvinding. Verzoeker betwist niet dat hij bij binnenkomst op het Belgische grondgebied enkel een Afgaans paspoort heeft voorgelegd. Hij betwist evenmin dat hij als visumplichtige derdelander tevens ook verplicht was om een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning voor te leggen, zoals *supra* uiteengezet.

Hij betoogt evenwel dat hij in het vliegtuig zijn Italiaanse verblijfsvergunning verloor. Het verlies van de vereiste binnenkomstdocumenten, maakt niet dat verzoeker niet meer aan zijn binnenkomstverplichtingen dient te voldoen. De verwerende partij kon dan ook op grond van de vaststelling dat er geen geldig visum of geldige verblijfsvergunning werd voorgelegd, in toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot terugnrijving nemen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het de verantwoordelijkheid is van verzoeker om in het bezit te zijn van de wettelijke vereiste binnenkomstdocumenten en dat het niet aan de grenspolitie is om uit te zoeken waar de benodigde documenten zich eventueel zouden kunnen bevinden. Het kwam integendeel verzoeker toe om zorgvuldig te handelen en ervoor te zorgen dat hij binnenkomst te België in het bezit was van alle vereiste binnenkomstdocumenten. Deze verantwoordelijkheid kan niet ernstig worden afgeschoven op de verwerende partij door voor te houden dat de grenspolitie contact diende op te nemen met de Italiaanse overheden.

Verzoeker heeft na het nemen van de bestreden terugnrijving weliswaar kopieën kunnen bemachtigen van zijn Italiaanse verblijfsvergunning, maar deze kopieën verschonen het feit niet dat verzoeker toen hij trachtte het Belgische grondgebied binnen te komen niet in het bezit was van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Aan de raadvrouw wordt ter terechtzitting gevraagd wie deze kopieën heeft genomen, waarop zij antwoordt dat deze door een vriend van verzoeker in Italië werden overgemaakt. Dit blijkt ook uit het administratief dossier waarin zich verschillende e-mails bevinden van een W.J. die Italiaanse documenten in bijlage verstuurt naar de verwerende partij. De raadvrouw lijkt de Raad te kunnen volgen in het vermoeden dat de Italiaanse verblijfsvergunning zich in Italië bevindt. Dit vermoeden wordt des te sterker daar uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker gebruikte luchtvaartmaatschappij aan verwerende partij heeft laten weten geen Italiaanse verblijfsvergunning te hebben aangetroffen in het vliegtuig.

In het licht hiervan kan de verwerende partij dan ook worden gevolgd waar zij stelt "*het is niet omdat verzoeker beweert dat hij zijn verblijfskaart op het vliegtuig verloren heeft, dat dit uittegt klopt*".

3.3.1.5. Gelet op het wat hierboven is besproken, is de Raad *prima facie* van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing - met name dat verzoeker bij binnenkomst niet in het bezit is van een geldig visum of van een geldige verblijfsvergunning - pertinent en draagkrachtig zijn, en dat deze niet-betwiste motieven volstaan om de bestreden beslissing te dragen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin blijkt op het eerste gezicht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tenslotte merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zal worden teruggedreven naar Afghanistan. Een repatriëring is op 25 maart 2017 voorzien naar Istanboel, die conform de Conventie van Chicago, de luchthaven van inschepping is.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES